

Svađa

Sunčana zraka blago mi je milovala lijevi obraz. A onda se preselila na školsku ploču, baš na dio koji trebam prepisati. U sebi sam ju prekorio kako je nestašna. I zadovoljno se osmijehnuo očekujući zvuk školskog zvona. Nosnice mi je draškao miris jela iz kuhinje.

Napokon – zvoniii! Mnogi su jurili stepenicama pravac u školsku blagovaonicu. Zatekao sam dvojicu najboljih prijatelja, Marka i Ivana, kako se glasno o nečemu svađaju.

Njih dvojicu poznajem jako dugo. Ivan, kojeg vrlo često zovemo Ivek, uvijek je nasmijan od uha do uha i voli pričati viceve. A naš Marko, bolje znani kao Markec, smišlja razne nepodopštine. Inače je vrlo pametan i brižan prijatelj. Toga dana obojica su bili lijepo odjeveni. Ivan je obukao bijelu majicu s natpisom PLAYSTATION i široke crne hlače, a Marko kariranu crvenu košulju i plave traperice. Čim sam čuo da se svađaju, brzo sam došao do njih da vidim o čemu se radi. Naišao sam na zanimljiv prizor. Hrana, a mislim na špagete bolonjez, bila je na podu i na Ivanovom rukavu. Dio špageta se vukao od Ivanovog lijevog rukava do lijevog koljena. Hm, ni hlače baš nisu dobro izgledale. Ivan je bio crven u licu i pucao od bijesa, a Marko se samo podrugljivo smijao. Pitao sam ih: „Dečki, kaj se tu događa?“ Marko je samo promrmljao: „Glej, ja ti baš i nemam rad te duge špagete. Da se razmeme, ni doma ih ne ijem pa nem ni vu školi. Rasrdil sam se gda sam ih videl na tenijeru. Kaj je baš to morale denes biti za jesti? Je, i onda sam štel lupiti z ruku po stolu, ali sam vudril po rubu tenijera. A kaj se nakon toga dogodile? E, moj Luka, to moreš i sam videti“, pomalo žalosno govorio je Marko. Da, vidio sam. Špageti bolonjez bili su posvuda, ali ipak najviše na Iveku. Činilo mi se da je crvena boja njegovog lica bila malo jača nego prije dvije i pol minute kad sam ih zatekao. U tom trenu imao sam neki osjećaj da moram brzo reagirati. „Je, niš, Markec, znaš kaj treba napraviti,“ pokazao sam rukom prema Iveku. „No odi, pomekni se male! Naj kak drijeve stati. Daj ruku Iveku i liepe reci da ti je žal.“ Tako je i bilo. Markec se ispričao. Ivek šuti i ne odgovara. Pogledam ga i kažem: „Ivek, naj z očmi obračati nek reči nekaj!“ „No dobre“, reče Ivek pomirljivo, „nadam se da mi mama nebu poludela kaj sam si nuovu majicu zmazal.“ Oko nas su se okupili sve sami bližnji koji su, čini se, uživali u nevolji svojih bližnjih. Netko je povikao: „Glasneše, dečki, mi kaj smo odzada, nič ne čujeme!“

Nakon isprike pomogao sam očistiti Ivana od bolonjeza vlažnim maramicama, a Marko je zatražio od školskog kuhara metlu, krpu i pospremio nered koji je napravio. Na kraju sam mu samo napomenuo: „Drugi put gda ti se nebu dopadale jele, naj ga jemati. Naj ostane nekomu teri hoće jesti te špagete. Pak hrane ni mesto na podu!“

Zadovoljno sam i ponosno otišao u učionicu. A ona sunčana zraka ponovno je sjela na moj lijevi obraz...

škola 43814, 5. razred

Luka Grabušić, 5. a

Mentorica: Vesnica Kantoci